

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδράμαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Πανῶ — Ἀδόλφου Βελῶ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ. — Ἰβύκου: Ἡ ΕΙΚΩΝ, εἰκόν.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

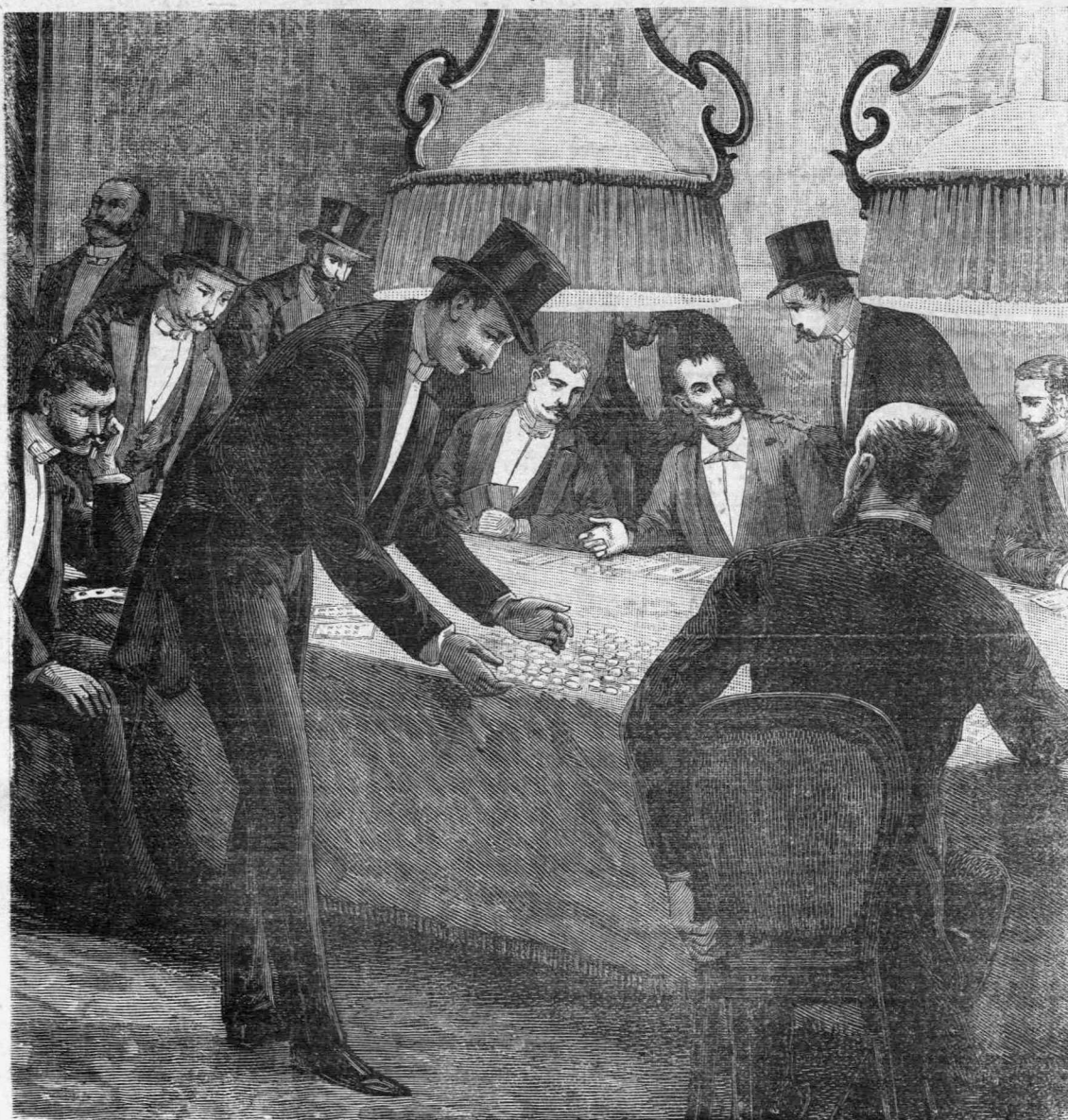
προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Μεταξύ τῶν οικείων τοῦ μεγάρου δὲ Φοντραίλ, εἰς τῶν μᾶλλον συχναζόντων ἦτο ὁ κόμης δ' Ἀμβαρῆς.

Ἐμιμήθη καὶ οὗτος καὶ ἄλλους καὶ μετ' ὀλίγον ἐρωτεύθη τῆς παιδαγωγοῦ.

Ἐπειδὴ ὁμοῦς ἔμαθεν ἐκ τῶν ἄλλων, τῶν ἀποκρουσθέντων ὑπὸ τῆς Ζουάννας, ὧν τινες ἦσαν φίλοι τοῦ, τὴν ἀντίστασιν τῆς νεάνιδος, ἠκολούθησεν ὅλην ἀλλοίαν τακτικὴν.

Ἡ Ζουάννα εἶχε σαφῶς εἶπει, ὅτι θὰ ἠγάπα μόνον ἐκείνον, ὅστις θὰ ἐλάμβανεν αὐτὴν ὡς σύζυγον. Προσέθετε δέ, ὅτι οὐδὲν ἄνευ ἐνέμενε νὰ εὕρῃ σύζυγον εἰς τὸ μέγαρον δὲ Φοντραίλ· δὲν εἶχε τόσῳ ὑψηλὰς ἀξιώσεις. Ἐζήτηε μόνον νὰ εὕρῃ ἐργασίαν τινὰ παρέχουσαν αὐτῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, διὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μέγαρον δὲ Φοντραίλ. Ἄν βραδύτερον παρουσιάζετο τις ἴσος αὐτῇ διὰ νὰ τὴν ζητήσῃ ὡς σύζυγον, ἴσως θ' ἀπεφάσιζε νὰ νυμφευθῇ.

Ταῦτα μαθὼν ἐκ τῶν φίλων τοῦ, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τοῦ λογαγοῦ τῶν δραγόνων, ὅστις μετὰ τὴν συνδιαλέξιν αὐτοῦ μετὰ τῆς Ζουάννας ἠσθάνετο ἀληθῆ φιλίαν δι' αὐτήν, ὁ κόμης δ' Ἀμβαρῆς κατέστρωσε τὸ σχέδιόν τοῦ. Μετὰ παρέλευσιν ἐβδομάδων τινῶν ἠγάπα ἐμμανῶς τὴν κρεολήν. Οὐδεμίᾳ ἄλλῃ γυνὴ εἶχεν ἐμποιήσῃ αὐτῷ τοιαύτην ἐντύπωσιν.

Ἄλλὰ πῶς νὰ τὴν καταπέισῃ;

Ὁ Ροζὲ δ' Ἀμβαρῆς ἦν εἰκοσιενεὰ ἐτῶν, εἶχε δὲ εἰσόδημα ἑκατὸν χιλιάδων λιβρῶν καὶ μάμμη, ἥτις θὰ τῷ ἄφηνε μεγάλην ἔτι περιουσίαν. Πρὸς τούτοις ἦν ἀρκετὰ εὐειδής, μελαγχροινός, με ζωηροῦς ὀφθαλμοῦς.

Τοιοῦτος ὁ κόμης ἤρξατο ἐπιτιθέμενος τῇ Ζουάννᾳ καταλλήλως.

Τῇ ἐξέφρασε σφοδρὸν ἔρωτα καὶ ὠμνυεν αὐτῇ, ὅτι θὰ ἐθεωρεῖτο εὐτυχὴς ἂν εἰς αὐτὴν ἀφιέρου τὴν ζωὴν τοῦ· ὅτι αὐτὴ ἐπραγματοποίει δι' αὐτὸν τὸ ἰδεῶδες τῆς λατρευομένης γυναικός. Ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ τοῦ τὴν ἐβεβαίωσεν, ὅτι δὲν θὰ ἐδέχετο ἄλλην σύζυγον, ἀλλ' ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἐλάμβανεν ἐκείνη τὸ ὄνομά τοῦ.

Καθ' ἑκάστην ἔγραφεν αὐτῇ μακρὰς ἐπιστολάς.

Ἴσως ἦτο εἰλικρινής, ἐπὶ τινὰς τούλαχιστον στιγμάς, διότι ἡ καλλονὴ τῆς κρεολῆς ἦν τοιαύτη, ὥστε νὰ προκαλέσῃ ἐξέγερσιν τῶν ζωηροτέρων αἰσθημάτων.

Ἡ Ζουάννα ἀντέστη ἐπὶ πολὺ, τέλος ὁμοῦς ἐσπέραν τινὰ ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τι μικρὸν μέγαρον, ὅπερ εἶχεν ἐνοικιάσει, ἵνα ἐκεῖ ἀποκρύψῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ, μέχρις οὐδυνηθῇ, ὡς ἔλεγε, νὰ περιβληθῇ τὴν καλλονὴν αὐτῆς ὡς ἀδάμαντα εἰς τὸν δάκτυλον.

Ἡ Ζουάννα ἐξ ἀδυναμίας ἐγένετο ἐρωμένη τοῦ κόμητος ἀναμένουσα τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν θὰ ἐγίνετο σύζυγός τοῦ.

Δύο ἔτη παρήλθον ἔκτοτε, ἡ δὲ εὐτυχία τῶν δὲν εἶχε διαταραχθῆ. Ἐν τούτοις ἡ μάμμη, ἥτις ὡς ἔλεγεν ὁ δ' Ἀμβαρῆς ἀνθίστατο εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν, εἶχεν ἀποθάνει πρὸ δεκαπέντε μηνῶν, ἡ δὲ Ζουάννα ἠρώτα κατὰ καιροῦς τὸν ἐραστὴν τῆς πότε θὰ ἐνομιμοποιεῖ τὴν ἔνωσιν τῶν.

Ἐκάστοτε ὁ κόμης ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας δι' ὑπεκφυγῶν.

Οὐδὲν τοὺς ἐβίαζε· διατί νὰ σπεύσῃ;

Τί ἔλειπεν ἀπὸ τῆς εὐδαιμονίας τῶν;

Ὅλιγον τῇ ἀληθείᾳ ἔλειπεν, ἰδίως διὰ τὸν κόμητα δ' Ἀμβαρῆς.

Ἐν τούτοις ἡ Ζουάννα οὐδαμῶς ἐδυσπίστει εἰς τὸν λόγον τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς.

Ὁ δὲ Πρέλ ἐντούτοις δὲν ἔπαυεν ὑποδεικνύων τῇ νεανίδι, ὅτι δὲν θὰ ἐπραγματοποιεῖτο ἡ ἐπιθυμία αὐτῆς. Διηγείτο πρὸς τοῦτο ἀνέκδοτα πολλὰ καὶ ποικίλα, πάντα ταῦτα ὁμοῦς ἡ Ζουάννα ἀπέδιδεν εἰς ζήλοτυπίαν τοῦ μαρκησίου.

Ἦννοιε αὐτὴ ὅτι ὁ φίλος τοῦ Ροζὲ ἠγάπα αὐτὴν, ὅτι ἐπόθει νὰ ἦτο εἰς τὴν θέσιν ἐκείνου, ἀλλ' ὅτι ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ φιλία παρεκώλυον τὴν ὁμολογίαν, ἥτις ἔρλεγε τὰ χεῖλη τοῦ.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ μαρκήσιος ἦν μᾶλλον τοῦ συνήθους ἐκφαντικώτερος.

Οἱ λόγοι τοῦ εἶχον σφόδρα ταραξίε καὶ ἀνησυχίει τὴν Ζουάνναν, ἥτις ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ καθισταχάσῃ.

Ἀπέπεμψε τὴν θαλαμηπόλον τῆς καὶ μείνασα μόνη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ λαμπτήρος ἔλαβε βαρῦτιμον κιβωτίδιον περιέχον δέσμας ἐπιστολῶν.

Ἦτο ἡ ἱστορία τῶν ἐρώτων τῆς.

Ἦτο πλήρης φλογερῶν ὄρκων.

Χιλιάκις ὁ δ' Ἀμβαρῆς τῇ εἶχεν ἐπαπαλάσει πρὶν ἢ ἐκείνη καταπεισθῇ:

— Δὲν θέλω ἐρωμένην. Θὰ σὲ ὑβρίζον ἂν σοὶ προέτεινον προσωρινὸν δεσμὸν καὶ προσωρισμένον νὰ διαρρηχθῇ. Ζητῶ σύζυγον καὶ ὡς τοιαύτην εὐρίσκω σὲ πλήρη θεληγῆτρων, καλλονῆς, χάριτος καὶ εὐδαιμονίας!

Καὶ βραδύτερον:

— Σοὶ δίδω τὸν λόγον μου ὡς εὐγενοῦς ὅτι οὐδέποτε θὰ σὲ ἐγκαταλείψω, ἀλλ' ὅτι ἅμα δυνηθῶ θὰ σὲ καταστήσω σύζυγόν μου, φειδόμενος τῆς μάμμης μου, ἥς ὀφείλω νὰ σεβασθῶ τὴν θέλησιν.

Καὶ ἔτι:

— Τώρα ὅτε εἶσαι ἰδική μου καὶ μοὶ παρέσχες τὸ μᾶλλον ἀνεκτίμητον τῶν ἀγαθῶν, τώρα ὅτε εἶσαι σύζυγός μου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, σοὶ ἐπαναλαμβάνω τὰς ὑποσχέσεις μου, λατρευτῇ μου Ζουάννα. Κοιμοῦ ἤσυχος, κοιμοῦ εὐτυχῆς.

Ἐκείνη ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ σκεπτικῆ, κύ-

πτουσα πρὸ τῶν ἐπιστολῶν ἐκείνων, ἀς κατεβρόχιζε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

Εἶτα ἀνηγέρθη πλήρης πεποιήσεως.

— Εἶμαι παράφρων, εἶπεν. Εἶναι ἀδύνατον. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ με ἀπατήσῃ. Ὅσῳ ἀνανδρὸς καὶ ἂν ἦναι εἰς ἀνήρ, δὲν δύναται νὰ ψευσθῇ μέχρι τοιοῦτου σημείου.

Καὶ ἐκδυθεῖσα κατεκλίθη.

Μετὰ ἐν τέταρτον ἐκοιμάτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς πολυτελοῦς αὐτῆς κλίνης, ἀνωθεν τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ἐπὶ μικροῦ σταυροῦ ἐξ ἀδαμάντων διαδημα κομήσεως τὰ οἰκόσημα τοῦ δ' Ἀμβαρῆς, μετὰ τοῦ ρητοῦ: « Ἴσχυρός καὶ πιστός! »

Θ'

Αἰ ἰδέαι ἑνὸς χαρτοπαίκτου.

Ἀφήσας τὴν δεσποινίδα Τρελὰν ὁ κόμης δ' Ἀμβαρῆς ἦν ὡς ἐκείνη τεταραγμένος. Αἰ σκέψεις τοῦ φίλου τοῦ εἶχον φέρει αὐτὸν εἰς ἀγανάκτησιν.

Ἡ ἄμαξα ἔβαινεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀμστερδαμ.

— Ὁμολόγησον, εἶπεν αὐτῷ ὁ Μάξιμος, ὅτι εἶσαι ὠργισμένος καὶ μάλιστα ἐναντίον μου, τὸ ὅποιον εἶναι ἐν ἄκρον ζωτον.

— Ἀληθῶς, ὑπέλαβεν ὁ δ' Ἀμβαρῆς. Χωρὶς νὰ ἦμαι ὠργισμένος, ὡς λέγεις, σοὶ λέγω ὁμοῦς ὅτι δὲν ἐννοῶ τὰς ἀστειότητάς σου. Μὲ θέτεις εἰς δυσχερῆ θέσιν ἀπέναντι γυναικός, τὴν ὅποιαν ἀγαπῶ.

— Ἀγαπᾷς; διέκοψεν ὁ μαρκήσιος.

— Ὅσον οὐδέποτε, ἐμμανῶς, δι' ὅλων μου τῶν δυνάμεων, εἶπεν ὁ κόμης. Εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἀγαπῶ τοιαύτην γυναῖκα ἀφοῦ τὴν ἐγνώρισα; Μήπως ἔχω τὴν δύναμιν νὰ μὴ τὴν ἐπανάιδω, ἢ τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐγκαταλείψω; Δὲν τὴν παρετήρησες λοιπὸν ποτέ; Δὲν ἐθαύμασες τοὺς μεγάλους ὀφθαλμοῦς τῆς καὶ τὰ θέλητρα τὰ πληροῦντα αὐτὴν;

— Τραλαλά, τραλαλά! εἶπεν ὁ Μάξιμος. Ἄν ἐθαύμασα ὅτι λέγεις· γνωρίζω τὴν Ζουάνναν εἰς τὰ δάκτυλα εἶναι ἡ χαριεστέρα γυνὴ τῆς ὑψηλίου. Σοὶ ἐξομολογοῦμαι μάλιστα ὅτι, ἂν δὲν ἦμην φίλος σου, θὰ ἐδοκίμαζα, εἰς μάτην βεβαίως, νὰ τὴν ἀρπάσω.

— Μὴ τὸ λέγεις, Μάξιμε.

— Διατί;

— Διότι, ἂν τὸ ἐπραττες, θὰ σὲ ἐκάρφωνα μετὰ τὸ ξίφος μου.

— Δὲν θὰ μοὶ ἔκαμνες ἀπολύτως τίποτε. Δὲν εἶσαι ἰσχυρός. Χάνεις τὸν καιρὸν σου εἰς τὸ Χρηματιστήριον καὶ τὸ χαρτοπαίγιον. Καὶ ἂν ἔχανες μόνον τὸν καιρὸν σου, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο ἀσήμαντον, διότι ὁ καιρὸς ἑνὸς ἀργοῦ, ὡς σύ, δὲν ἔχει ἀξίαν. Ἄλλὰ χάνεις τὸ χρῆμά σου καὶ πολὺ ταχέως! Ἀφίνεις νὰ σὲ γυμνώσωσιν ἀνοήτως.

— Μὴ στενοχωρῆσαι· προσέχω.

— Λέγω ἀνοήτως, ὑπέλαβεν ἡσύχως ὁ δὲ Πρέλ, ὑπὸ τῶν κλεπτῶν τοῦ χαρτοπαίγιου. Ἐγὼ, ὅστις εἶμαι φρόνιμος, τί πράττω; Κοιμοῦμαι καλῶς, προγευμα-

τίζω ἐν ἀνέσει, ἐνδύομαι ὅπως θέλω. Περιπατῶ ἔπιππος ἐν μέσῳ δένδρων, λιμῶνων καὶ λιμνῶν καὶ ἀναπνέω καθαρὸν ἀέρα. Ἐπειτα δειπνῶ καὶ διέρχομαι τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ ὄπλασκητήριον. Μὴ ὀργίζεσαι λοιπὸν ἐναντίον μου, Ροζέ. Ἄλλως τε εἴμεθα ἀρχαῖοι φίλοι καὶ σὲ ἀγαπῶ μ' ὄλα τὰ ἀπειρα ἐλαττώματά σου· ἀπειρα, ἀκούεις;

— Δὲν εἶμαι κωφός.

— Λοιπὸν διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν λατρευτὴν Ζουάνναν· ἐννοῶ πολὺ καλὰ τὸν ἐνθουσιασμόν σου. Ἄλλ' ἂν ἦσαι τόσον πολὺ ἐρωτευμένος, διατί σκέπτεσαι νὰ τὴν ἐγκαταλείψης;

— Ποῦτος σοὶ τὸ εἶπε; ἠρώτησεν ὁ κόμης ἐκπληκτός. Νὰ τὴν ἐγκαταλείψω;

— Βεβαίως, ἀφοῦ θέλῃς νὰ νυμφευθῆς.

— Νὰ νυμφευθῶ;

— Τί φυσικώτερον. . .

— Ἄλλὰ. . .

— Ἄς σπουδασιολογήσωμεν. Τὸ Χρηματιστήριον, ὁ πῖθος οὗτος τῶν Δαναίδων ὁ οὐδέποτε πληρούμενος, ἡ ἀχανὴς αὐτὴ ἄβυσσος, ἡ Λέσχη, οἱ κολλυβισταί, οἱ κοσμηματοπῶλαι, οἱ ταπητουργοί, κατεβρόχθησαν τὴν πατρικὴν σου περιουσίαν. Θέλεις λοιπὸν νὰ ἐπανορθωθῆς· δὲν εἶναι τοῦτο ἐγκλημα.

— Ἄλλοι ἔπραξαν ὡς ἐγώ!

— Τὸ βλέπεις· ἐξομολογεῖσαι! Ἔσο λοιπὸν καθ' ὀλοκληρίαν εἰλικρινής. Ἐχεις ἐρωμένην, ἡ ὁποία πιστεύει εἰς σὲ ὡς εἰς Θεόν. Ἀπατᾶται ἡ ταλαίπωρος, διότι ἤδη σκέπτεσαι τίνι τρόπῳ νὰ τὴν ἀπατήσης. Διὰ νὰ τὴν καταπείσης τῇ ὁμοσας σαρείαν ὄρκων, τοὺς ὁποίους δὲν θέλεις νὰ τηρήσης. Μὴ ἀρνεῖσαι! Ἄλλὰ θάσσον ἢ βραδίον αὐτὴ θὰ μάθῃ τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν. Ἐπὶ τέλους θὰ τὴν ἐγκαταλείψῃς ἡμέραν τινά. Δὲν εἶναι λοιπὸν προτιμότερον νὰ τὴν προετοιμάσης βαθμηδὸν διὰ τὴν δυστυχίαν, ἡ ὁποία τὴν ἀναμένει; Εἶναι ἀνθρώπινον, εἶναι φιλάνθρωπον. Ἀφοῦ λοιπὸν σὺ δὲν τὸ ἐσκέφθης, ἤρχισα ἐγὼ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης. Ἔσο ἡσυχός· θὰ με ἐννοήσῃ, θὰ με ἠννόησεν ἤδη καὶ δὲν θὰ εὕρῃς πολλὴν δυσκολίαν νὰ τῇ ὁμολογήσης τὴν ἀλήθειαν. Ἔσο φρόνιμος λοιπὸν· τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διπλωματίας σου. Ἄλλὰ διάβυλε! ἂν ἦναι ἀληθές ὅ,τι λέγεται. . .

— Τί λέγεται;

— Συνήντησα τὸν Ἰουδαῖον ἐκεῖνον, τὸν Βλοῦνερ, ὅστις μοι εἶπε τὰ κατὰ σέ. Φαίνεται ὅτι τῷ ὀφείλεις ὑπέρογκον ποσόν.

— Εἶν' ἀληθές;

— Πόσα;

— Ἐπτακοσίας χιλιάδας.

— Ὅθ' σοὶ ἔκλεψαν βεβαίως τὰ τρία τέταρτα.

— Ἐπὶ τέλους τόσα ὀφείλω.

— Μοὶ εἶπε πρὸς τούτοις, ὅτι τὰ κτήματά σου δ' Ἀμβαρὲς κατελήφθησαν ὑπὸ δύο μαστίγων.

— Τίνων;

— Τῆς ὑποθήκης καὶ τῆς φυλλοξήρας.

— Καὶ τοῦτο εἶν' ἀληθές.

— Ὅτι τὸ μέγαρόν σου εἰς Παρισίους περιήλθεν εἰς τὴν κυριότητά του, αὐτοῦ τοῦ Μωυσέως Βλοῦνερ, διὰ μυστικῆς πράξεως· ὅτι τὰ χροῶγραφα τῆς μάμμης σου ἐξηντλήθησαν ὀλοσχερῶς, ὅτι ἀπόλεσας τελείως τὴν πίστιν, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ ὑπηρέται τῆς Λέσχης θὰ ἐδίπταζον νὰ σοὶ δανείσωσι τὰς οἰκονομίας των πρὸς εἰκοσιπέντε τοῖς ἑκατὸν κατὰ μῆνα· ὅτι ὁ Ραϋμόνδος, ὁ μεσιτής σου, ἔχει ὁμολογίας ὑπογεγραμμένας παρὰ σοῦ καὶ τρέμει διὰ τὴν πληρωμὴν· ὅτι τέλος δὲν σοὶ μένει τίποτε.

— Εἶναι ἀληθέστατον, ἐψιθύρισεν ὁ κόμης.

— Καὶ ὅμως ὄλοι ἀπατῶνται.

— Πῶς;

— Διότι ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν σου ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας δύνασαι νὰ διαθέτῃς.

— Ἄ! εἶν' ἀληθές· ἀλλ' εἶσαι φρόνιμος σὺ.

— Ὅχι. Δὲν πιστεύω ὅμως τοὺς κολλυβιστάς, οἵτινες οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ λησταί· δὲν ἀγαπῶ τὴν δάμα κοῦπα, οὐδὲ τὸ βακκαρᾶ. Ἴδου ἡ φρόνησίς μου. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεταξὺ μας διαφορά. Ὅλη μου ἡ φιλοσοφία ἐγκρίεται εἰς τὸ νὰ διέρχωμαι τὸν βίον εὐφροσύνης, νὰ μὴ στερῶμαι οὐδενός, οὔτε οἴνων καλῶν, οὔτε ὕδνων, οὔτε ἰδιαιτέρων δωματίων, οὔτε ὠραίων δεσποινίδων. Φυλάττομαι ὅμως ἀπὸ τῶν μεσιτῶν, ἀπὸ τὰς ρολίνας καὶ τοῦ βακκαρᾶ· ἀποστρέφομαι ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ χαρτοπαίγιον. Δὲν θέλω νὰ κερδίσω ποσά, τὰ ὁποῖα δὲν εἰςέξω εἰς τί νὰ χρησιμοποιήσω. Μισῶ τοὺς χαρτοπαίκτης καὶ τοὺς βδελύσσομαι.

Ἡ ἀμαξα ἔστη εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Μελοδράματος πρὸ τῆς θύρας τῆς Λέσχης.

— Ὅθ' εἰσέλθῃς; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἐδίπταζεν,

— Ἐλθέ λοιπὸν, εἶπεν ὁ μαρκήσιος· μὴ παίξῃς· θὰ συνομιλήσωμεν.

Καὶ ἀληθῶς συνωμλήσαν.

Ὁ κόμης ὁμολόγησε τὰ πάντα τῷ φίλῳ του.

Ἦν τελείως κατεστραμμένος. Ἐκ τῆς τελευταίας ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ κρίσεως ἀπόλεσεν ὑπέρογκον ποσόν, ὅπερ ὤφειλεν ἔτι ἐν μέρει εἰς τὸν Ραϋμόνδον, εἰς τὸν Βλοῦνερ καὶ ἄλλους.

Καθ' ἑκάστην εἰς τὸ μέγαρόν του, κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγγεσῶ, ἐπολιορκετο ὑπὸ δανειστῶν, πολλάκις δὲ συνέβαινον βίαιαι σκηναί. Ἰδίως ὁ Βλοῦνερ ἦν τόσῳ ἀπειρητικὸς καὶ ἀπότομος, ὅσῳκις μετέβαινε διὰ βραδύναςαν πληρωμὴν, ὥστε προεκάλει τὴν ὀργὴν τοῦ κόμητος μέχρι τοῦ νὰ φονεύσῃ αὐτόν.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἐνῶ ἡ καταστροφή ἦν ἔτι μυστικὴ, ὑπελείπετο αὐτῷ ἐν καταφύγιον· εἰς πλούσιος γάμος, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ σπεύσῃ.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ εἶχε γράψῃ αὐτῷ.

Ἐπὶ τὸν μεταξὺ αὐτῶν σχεδὸν συγγενικοὶ δεσμοί. Ἡ μαρκησία εἶχεν ἀνατραφῆ μετὰ τῆς μητρὸς του, ἦτο δὲ πάντοτε ἡ καλλιτέρα αὐτῆς φίλη.

Ἐπαινίσσετο ὅτι θὰ ἦτο εὐτυχής, δίδουσα αὐτῷ τὴν θυγατέρα της. Τοῦτο ἦτο ἀνέλπιστος ἀνόρθωσις. Ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ ἦν πλουσιωτάτη.

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ ὁ Βλοῦνερ εἶχε δώσει προθεσίαν μηνῶν τιῶν, ἵνα οὕτω διευκολύνη τὴν λύσιν ταύτην.

Δι' ἐκεῖνον ὅμως θὰ ἦτο μαρτύριον νὰ νυμφευθῇ τὴν νεάνίδα ἐκείνην.

Ἠγάπα περιπαθῶς τὴν Ζουάνναν. Δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τῇ ὁμολογήσῃ τὴν καταστροφὴν του καὶ τὴν σκληρὰν ἀνάγκην, ἣτις ὑπερέου αὐτὸν ν' ἀθετήσῃ τὰς πρὸς αὐτὴν ὑποσχέσεις του. Οὐδέποτε ὅμως, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, θὰ ἐγκατέλιπεν αὐτήν.

Καὶ ἤρξατο ἐξυμνῶν τὰ προσόντα τῆς ἐρωμένης του.

Ἡ καλλονὴ της ἦτο μηδὲν, παραβαλλομένη πρὸς τὸ πνεῦμά της. Οὐδέποτε θ' ἀπεφάσιζε νὰ ἴδῃ αὐτὴν ἀνήκουσαν εἰς ἄλλους. Ἡ Καικιλία δὲ Φοντερόζ, ἦν ἡ ἀνάγκη τῷ ἐπέβαλεν, ἦν μισητὴ δι' αὐτόν· ἐφοικία μόνον ἀναλογιζόμενος ὅτι ἡ Ζουάννα θὰ ἐθλίβετο θανασίμως μανθάνουσα τὸν γάμον τοῦτον.

Δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.

Τὸ ἀπλούστερον λοιπὸν ἦτο νὰ φονεύσῃ τὴν ἐρωμένην του καὶ κατόπιν νὰ αὐτοκτονήσῃ. Τοιοῦτοτρόπως ἀπέφευγε πᾶσαν ὀχληρότητα καὶ φροντίδα.

Ἐν τούτοις θὰ ἐδοκίμαζε τὸν προτεινόμενον αὐτῷ γάμον. Ἐδεῖ ὅμως νὰ σπεύσῃ, πρὶν ἡ φήμη τῆς καταστροφῆς τοῦ γνωσθῇ ὑπὸ τῆς μαρκησίας.

Δὲν ἐτόλμα ὅμως νὰ εἴπῃ τοῦτο τῇ Ζουάννῃ.

Ἡ ἐξομολόγησις αὐτῇ ἦν ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών του.

Ἄλλως τε, ἦτο πάντοτε καιρὸς νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ μετὰ τὴν ἱεροτελεστείαν, ὅτε τὸ γεγονός θὰ ἦν τετελεσμένον.

Ὁ Μάξιμος δὲ Πρέλ εἶχεν ἀκροασθῆ τοῦ φίλου του, χωρὶς νὰ διακόψῃ αὐτόν.

Ἄμα ὁ Ροζέ ἐσιώπησεν, ὁ μαρκήσιος ἠγέρθη καὶ ἱστάμενος ὀρθίως ἐνώπιον τοῦ ἑραστοῦ τῆς Ζουάννας:

— Εἰςέξουεις τί θὰ πράξῃς; ἠρώτησεν αὐτὸν ἀποτόμως.

— Λέγε.

— Δύο ἀνανδρίας.

— Ἡ λέξις εἶναι βαρεῖα.

— Πῶς ὀνομάζεις αὐτὴν τὴν πράξιν, νὰ ψευστῆς εἰς δύο γυναῖκας συγχρόνως καὶ ν' ἀπατήσης αὐτάς, τὴν μὲν ἐκ συμφέροντος τὴν δὲ ἐξ ἔρωτος;

— Αὐτὸς ὁ ἔρωτος με δικαιολογεῖ. Τὰ πάντα προτιμῶ νὰ πράξω ἢ νὰ χάσω τὴν Ζουάνναν.

[Ἔπειτα συνέχεια].

F. D. GUERAZZI

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἐπὶ τέλους, ἡ Ἰόλη εἶπε διὰ διακεκομμένης φωνῆς :

— Ἀπὸ τῆς θρησκείας... Ρογήρε... ἀπὸ τοῦ παραδείγματος τῆς ὑπομονῆς τοῦ Σωτῆρος.

— Ὑπομονή! . . . Πάντοτε ὑπομονή! Ἄν ἐγεννήθημεν διὰ νὰ ὑποφέρωμεν, διατί δὲν ἐδόθη ἡμῖν ψυχὴ ἰσχυροτέρα, ὅπως ἀντέχωμεν; ἢ διατί ἐξήχθημεν τοῦ πηλοῦ, ὅστις δὲν αἰσθάνεται ὅτι καταπατεῖται, καὶ ἐλάβομεν μορφὴν φρουάσουσαν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς καταθλίψεως;

— Ἀνεξερεύνητα εἶναι τὰ μυστήρια τοῦ Δημιουργοῦ... Ἐλπίζετε! . . . Οἱ οὐρανοὶ ἀγγέλλουσι τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ οὗτος δὲν δύναται νὰ ἦναι ἢ δίκαιος . . . Ζῆτε . . . οὐχὶ διότι ἡ ζωὴ εἶναι ἀγαθόν τι, ἀλλὰ διότι ὁ θάνατος εἶναι ἄφρατον ἄλγος.

— Ἀλλὰ μόνος; . . . Ὄταν σβεσθῇ ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς, ἥτις εἶναι ἡ ἐλπίς, ἡ καταστροφή τοῦ σώματος ἀκολουθεῖ κατ' ἀνάγκην, συνοδευομένη ὑπὸ ἀπείρου ἄλγους. Ἀλλὰ τὸ πᾶν ἐγκτεῖται ἐν τῇ ἐκλογῇ, ἢ νὰ ὑποφέρῃ τις τὸ ἄλγος τοῦτο ἀραιῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἢ νὰ τὸ συγκεντρώσῃ εἰς ἓν μόνον σημεῖον, καὶ νὰ ἀποθάνῃ. Ὁ οὐρανὸς νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξονειδίσω ἐκεῖνον, εἰς ὃν ἡ φύσις δὲν ἔδωκε τὸ θάρρος νὰ ἴδῃ λάμπουσιν τὴν αἰχμὴν τοῦ ἐγχειριδίου ἐπὶ τῆς καρδίας του, μετὰ τοῦ αὐτοῦ μειδιάματος, μεθ' οὗ ἄλλος βλέπει τὴν προσέλευσιν τῆς καλλονῆς; ἀλλ' οὐδὲ καὶ ὁ δυνάμενος εἶναι ἀξιόμηπιτος. Ἡ ὁδὸς τοῦ εὐρισκομένου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους εἶναι ἐν τῷ πεδίῳ. Ἄλλος ἀφίναται ἐπὶ τοῦ πρανοῦς καὶ φθάνει ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ. Ἄλλος φθάνει ἐκεῖ δι' ἀργῶν βημάτων καὶ δοκιμάζων πρῶτον τὸ ἔδαφος, ὀπισθοχωρῶν καὶ αὐθις δοκιμάζων. Ποῖον τῶν δύο τούτων πρέπει νὰ ἐπαινέσωμεν; Ποῖον νὰ κατηγορήσωμεν; Οὐδένα. Ὁ μὲν ἦτο τολμηρὸς, ὁ δὲ προφυλακτικὸς. . . Ἀλλ' ἡ ὁδὸς ἀμφοτέρων ἦτο ἐν τῷ πεδίῳ, καὶ ἀμφοτέροι διήνυσαν αὐτήν.

— Ρογήρε, οἱ λόγοι σου εἶναι οἱ τοῦ ὄφους.

— Ἠγεμονίς, ἀγνοῶ ἂν οἱ λόγοι τοῦ ὄφους ἦσαν πονηροί, ἀλλὰ βεβαίως ἦσαν ἀληθεῖς.

— Ὅχι . . . ἦσαν πονηροὶ καὶ ψευδεῖς. Δὲν ὑπεσχέθη νὰ μᾶς καταστήσῃ ὁμοίους πρὸς τὸν Θεόν; Δυστυχεῖς προδοθέντες! Ἐδιδάχθημεν σκληρὸν μυστήριον, ὅπερ ὁ νοῦς ἡμῶν δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ. Φρι-

κώδης ἐπιστήμη! Καὶ ἐν τῇ γυμνότητι τοῦ νοῦς ἡμῶν τολμῶμεν νὰ ἐγείρωμεν μέτωπον ἀντάρτου κατὰ τοῦ Πλάστου! Ἀλλ' ἄρκει ὅτι ἡ ἀπεσκληρυμένη καρδιά ἀπορρίπτει εὐκόλως πᾶν σωτήριον ἐπιχείρημα, καὶ τὸ πονηρὸν πνεῦμα συλλογίζεται λεπτότερον ἢ τὸ ἀγαθόν, ὅπερ εἶναι μᾶλλον εὐχαριστημένον ἐν τῇ χαρᾷ του, ἢ ἱκανὸν νὰ τὴν ἀποδείξῃ. Ἀλλ' ἔστω ὅτι ὁ θάνατος δέον νὰ ἔρχεται πρὸς βοήθειαν τοῦ ἀπηλπισμένου! εἶπέτε μοι: εἰξεύρετε σεῖς ποῖα εἶναι ἡ στιγμή, καθ' ἣν δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς;

— Ὄταν τὰ παρόντα φαίνονται παρελθόντα: καὶ τὰ παρελθόντα, παρόντα. Ὄταν θέλουσα νὰ πορευθῆς πρὸς Ἀνατολάς, εὐρίσκεσαι πρὸς Βορρᾶν. Ὄταν οἱ ὀφθαλμοὶ βλέπωσιν ἀδακρυτὴ τὰ ἐρείπια τοῦ ἠφαιστείου καὶ τὴν φειδρότητα τῶν λειμώνων κατὰ τὸ ἔαρ. Ὄταν αἱ χεῖρες πάντων ἐγείρωνται κατὰ σοῦ, καὶ ἡ ἰδική σου ἐγείρεται κατὰ πάντων! ὁ δὲ χαιρετισμὸς τοῦ πατρός σου ἀντηχεῖ εἰς τὰ ὠτά σου ὡς κατάρα, καὶ ὁ τῶν υἱῶν σου, ὡς ἔλεγχος. Ὄταν τὰ χεῖλη σου, θέλοντα νὰ προσευχηθῶσιν, ἐκφέρωσι βλασφημίας; οἱ δὲ οὐρανοὶ οὐδὲν ἄλλο εἶναι διὰ σέ ἢ θόλος τῆς γῆς, ἔργον τῆς τύχης, ὅπερ ἡ τύχη δύναται νὰ καταστρέψῃ. . . καὶ οὐχὶ ἡ αἰωνία διαμονὴ τοῦ ἰσχυροῦ κυρίου τῶν κεραυνῶν.

— Παναγία Παρθένε! . . . Βλασφημεῖτε . . .

— Τότε λέγω ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλπίς. — Ἀλλ' αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ κολασμένου, καὶ σεῖς δὲν περιήλθετε ἀκόμη εἰς τοιαύτην ἀθλίαν κατάστασιν, Ρογήρε. Οἱ λόγοι ὑμῶν ἀντήχησαν εἰς τὴν ψυχὴν μου. Θὰ παρηγορηθῆτε.

— Τί! καὶ ἠκούσατε ὅλους τοὺς λόγους μου; ὦ! μὴ προσέξετε εἰς αὐτούς. Ἐλέχθησαν ἐν ὄρα παραφροσύνης. . . Τὸ λογικὸν κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦτο νεκρὸν. . . Ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν! ἀρμόζει εἰς εὐγενῆ κόρην νὰ ἀκραῖται τοὺς λόγους ἐνὸς παρῆφρονος;

— Διερχομένη, οὐδὲν ἄλλο ἤκουσα ἢ τὴν λέξιν ἔρως. . .

— Ἐρως! . . . Ναί, ἀφοῦ τὴν ἠκούσατε . . . ἀλλ' ἀνελπὶς ἔρωσ. . . καὶ ὄχι μόνος. . . καὶ ὅμως καὶ μόνος ἄρκετὰ ἰσχυρὸς, ὥστε νὰ καταφάγῃ πᾶσαν ψυχὴν, ἢ ὅποια ἤθελε τολμήσῃ νὰ τὸν ἐγκολπωθῇ. Ἐρως, τοῦ ὁποιοῦ ἰδέα εἶναι φρικίασις. . . ἡ γνῶσις, ἐγκλημα. . . ἡ ἀποκάλυψις, τιμωρία.

— Ἀλλ' αὐταὶ εἶναι αἱ ἰδιότητες τοῦ ἐγκλήματος!

— Οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐχαρκτηρίζον αὐτὸν ἐγκλημα; διότι τὸ ἐγκλημα δὲν εἶναι ἐγκλημα, εἰμὴ διότι καταδιώκεται διὰ τῆς τιμωρίας. . . Ἀλλ' αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν δὲν εἶναι ἐγκληματικὸς, ἀλλ' ὑψηλός. . .

— Ρογήρε, ὁ τροβαδούρος ψάλλει συχνακίς ἐπὶ τῆς ἄρκας ὅτι ὁ ἔρωσ εἶναι ἰσχυρότερος ἡμῶν. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φο-

1. Οὗτος ἔσται ἄγροικος ἄνθρωπος: αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐπὶ πάντας, καὶ οἱ χεῖρες πάντων ἐπ' αὐτόν. (Γένεσις, 16).

ρά, καθ' ἣν ἡ καλλονὴ καὶ ἡ ἐξουσία ἐστεφαν τὴν ἀνδρείαν, οὐδ' ὑπάρχει ἀποστασις τόσον μεγάλη μεταξύ δύο ἐραστῶν, τὴν ὅποιαν ὁ ἀγαθὸς ἱππότης δὲν δύναται νὰ διατρέξῃ διὰ τοῦ ξίφους.

— Ἔστω! ἀλλ' οὐδεμίαν δέσποινα μοὶ ἔζωσε τὸ ξίφος: οὐδεὶς βαρῶνος μοὶ ἐσφιγξε τοὺς πτερινιστήρας: τὸ ξίφος τοῦ βασιλέως μου δὲν ἔψυσε τὸ μέτωπόν μου. . . οὐδ' ἡ φωνὴ του μὲ κατέταξεν ἐν τῷ τάγματι τῶν ἱπποτῶν. . . Εἶμαι ἀσημος ὑπηρέτης, φέρων τὸ ξίφος πρὸς στολισμὸν καὶ οὐχὶ πρὸς πόλεμον. Ἡ δὲ χεὶρ μου, ἐθισμένη εἰς τὸ νὰ κρατῇ τοὺς χαλινούς γυναικείων ἵππων, ἀγνοεῖ τίνι τρόπῳ μεταχειρίζονται τὴν λόγχην.

— Δὲν λέγετε τὴν ἀλήθειαν, Ρογήρε. Νομίζετε ὅτι δὲν σὰς ἀνεγνώρισεν ἡ Ἰόλη ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς πρασίνης αἰθούσης; τὴν ἡμέραν τῆς στέψεως τοῦ πατρός μου; Δὲν ἐφέρατε τὰ χρώματά μου καὶ τὸν κυανοῦν πέπλον, τὸν ὅποιον εἶχον ἀπολέσῃ τὴν προηγουμένην ἡμέραν; Προθύμως θὰ ἔθετον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, ἀλλ' ἠρέκστητε μόνον εἰς τὰς ἐπευφημίας τῶν παρισταμένων δεσποινῶν.

— Ἥμην. . . ναί, ἡμην! Ἀλλὰ ποῖα ἀνθρωπίνη δύναμις ἠδύνατο νὰ νικήσῃ ἐκεῖνον, ὅστις ἔφερε τὰ σήματα τῆς θυγατρὸς τοῦ Μαμφρέδου; Ὁ πέπλος ὑμῶν, ἰδοῦ, εἶναι ἐπὶ τῆς καρδίας μου καὶ θ' ἀκούῃ τοὺς παλμούς της, ἐνόσφ αὐτὴ θὰ πάλλῃ. Φέρω αὐτόν, ὅπως νικήσω τὰς ἐγκοσμίους μάχας οὐχὶ τόσον ὅσον τὰς κατὰ τοῦ καταχθονίου ἐχθροῦ. Συγγνώμην, Θεέ μου! ἀλλὰ δὲν θάντῆλασσον αὐτὸν πρὸς τὸν θαυματουργὸν πέπλον τῆς Ἀγίας Ἀγαθῆς! Ἠγωνιάσθην, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἠγωνιζόμην δι' ὑμᾶς μοὶ ἦτο ἀρκούσα ἀμοιβή. Οὐδ' ἠλπίζον ποτὲ ὅτι τοῦτο θὰ καθίστατο γνωστὸν εἰς ὑμᾶς. Τώρα οἱ λόγοι ὑμῶν μὲ ἐχαροποίησαν τόσον, ὥστε ἐλησμόνησα πᾶσαν πικρίαν τοῦ παρελθόντος μου βίου. . . Ἀλλὰ διατί δὲν μὲ ἠξιώσατε ἐνὸς βλέμματος; . . . Διατί ἐβλέπετε πάντοτε πρὸς τὴν γῆν; Τὴν ἐπιούσαν ἠγγίσσα τὴν χεῖρά σας. . . καὶ ἡ χεὶρ ὑμῶν ἔτρεψε. . . Προσεβλήθητε ἴσως, διότι ἐτόλμησα νὰ λογομαχήσω, φέρων τὰ χρώματά σας, μετὰ τῶν σημαντικωτέρων βαρῶνων τοῦ βασιλείου;

— Γυναίκα ὑψηλῆς καταγωγῆς οὐδέποτε δυσαρρεστὴ ὁ θρίαμβος τοῦ ἐμβλήματός της. Ἀλλ' ἂν ἦτο ἐκεῖ ἡ δέσποινα τῆς καρδίας σας καὶ σὰς ἀνεγνώρισε, θὰ ἠσθάνθη βεβαίως τὴν καρδίαν αὐτῆς αἰμάσσουσαν, βλέπουσα ὑμᾶς ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ ἄλλης. . .

— ὦ! ἦτον ἐκεῖ καὶ δὲν δυσηρεστήθη. . .

— Ἦτο λοιπὸν ἐκεῖ! (ἀνέκραξεν ἡ Ἰόλη, θέσασα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της). . . ὦ! ἂν ἦτο ἐκεῖ καὶ δὲν δυσηρεστήθη, δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν ἔρωτά σας. Εἶπέτε μοι ποῖα ἦτο. Ὑπήρξατε ἱππότης μου, καὶ τὸ πολυτιμότερον καθῆκον εὐγενοῦς δεσποίνης εἶναι νὰ μεριμνᾷ ὑπὲρ τῶν ἡμερῶν ἐκείνου, ὅστις διεκινδύ-

1. Πρασίνῃ αἰθουσα, τόπος ἐν Πανόρωμ, ἐνθα ἐτελοῦντο οἱ ἀγῶνες.

νευσεν ὅπως τὴν τιμῆσιν... Ὁμιλήσατε, Ρογήρε, καὶ ὀμνύω ὑμῖν ἐπὶ τοῦ αἵματος τῆς Σοηθίας, ὅτι, καθ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμοῦ, θὰ ἐνεργήσω νὰ μείνετε εὐχαριστημένοι.

— Πνεῦμα πονηρὸν! πόσον εἶναι σκληραὶ αἱ ἐπὶ τῆς γῆς θωπεῖαί σου!

— Τί ψιθυρίζετε, Ρογήρε; Μὴ σὰς ἐνοχλῶ; Περιφρονεῖτε τὰς ὑποσχέσεις μου; Σὰς προξενεῖ κακὸν ἢ φωνή μου; Ἄ! συγχωρήσατέ με, καὶ ἀποδώσατε τοῦτο εἰς τὴν ἰσχυρὰν καὶ ὑπερβολικὴν ἀγάπην, ἣν αἰσθάνομαι πρὸς... πάντας τοὺς δυστυχεῖς.

Ταῦτα εἶπεν ἡ Ἰόλη, καὶ αἱ τελευταῖαι λέξεις ἐξῆλθον μόλις ἀκουσθεῖσαι τοῦ στόματός της. Τεθλιμμένη, καταβεβλημένη, ἡτοιμαζέτο ν' ἀπέλθῃ, ὅτε ὁ Ρογήρος, ὡς ἄνθρωπος, οὐτινος ἢ Μοῖρα ἀφήρσε τὸν νοῦν, προχωρήσας ἤρπασεν αὐτὴν ἀνευ σεβασμοῦ ἀπὸ τοῦ βραχίονος, καὶ τὴν ἔσυρεν ἐκτὸς τῆς στοᾶς εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης. Ἐκεῖ, ρίψας κατὰ γῆς τὴν περικεφαλαίαν του, ἀπεκάλυψε τὸ μέτωπόν του, ἔθεσεν ἐπ' αὐτοῦ διὰ τῆς βίας τὴν χεῖρα τῆς Ἰόλης, καὶ, ἀποῦ ἐκράτησεν αὐτὴν ἐπὶ τινα καιρὸν, εἶπε διὰ φωνῆς διακεκομμένης:

— Τί λέγετε, Ἰόλη, περὶ τοῦ μετώπου μου;

— Οἱ ἄγιοι τοῦ Παραδείσου νὰ σὰς προστατεύσωσιν! ἀπήντησε δισταζούσα ἡ θυγάτηρ τοῦ Μαμφρέδου. Τὸ μέτωπόν σας εἶναι ψυχρὸν, ὡς μάρμαρον τάφου.

— Καὶ πρέπει νὰ ἦναι... Ἄκουσόν μου, θεῖα κόρη... Ἄκουσον τοὺς λόγους ἐνός, ὅστις δύναται νὰ μετανοήσῃ, διότι ὠμίλησε... Συχνάκις, ἐν τῇ ζέσει τῶν προσευχῶν μου, ἐν τῇ λύσει τῶν ἄρῶν μου, ἐδεήθην ἄλλ' ἢ δέησίς μου δὲν εἶχεν εἰσακουσθῆ ἔτι. Δός μοι, ἀνέκραζον, ἀγνοῶν πρὸς τίνα, δός μοι μίαν στιγμὴν χαρᾶς καὶ ἀμέσως ἐγκαταλείπω τὴν ζωὴν... Τώρα, εἴτε τυχαίως, εἴτε κατ' ἀπόφασιν τῆς εἰμαρμένης, ἡ στιγμὴ ἐκείνη ἐπῆλθε... καὶ παρῆλθεν... Ἐγὼ δὲ δὲν ἔχω τὴν ὑπομονὴν νὰ περιμεῖνω αὐτὴν αὐθις ἐπὶ μακρὸν... καὶ ἴσως ματαίως ἐν μαρτυρίᾳ καὶ ἀγωνίᾳ. Συγχώρησον τὸν ἐτοιμοθάνατον ν' ἀνακουφίσῃ τὸ ἄλγος του διὰ λόγων καὶ δακρύων. Ταῦτα δὲν θὰ σὲ προσβάλωσιν, ὁ θάνατός μου θὰ ἦναι διὰ σὲ ἀρκούσα ἐκδίκησις.

— Ρογήρε!...

— Ἰόλη, εἰξεύρεις πρὸ πόσου χρόνου φέρω τὴν εἰκόνα σου, ἐν τῇ καρδίᾳ;... Ἦτο ἐκεῖ πρὸ τῶν παλμῶν, πρὸ τῆς γεννήσεως... δι' ὃ καὶ πρὶν σὲ ἰδῶ σὲ ἠγάπων. Ἐν τῷ δρόμῳ τῆς ζωῆς μου, εἶδον τὰς ὥραια θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔστρεψα τὰ βλέμματά μου πρὸς τὴν γῆν, ἐνοήσας ὅτι προήρχοντο ἐκ ταύτης. Εἶδον τὴν ἀλαζόνα, ὑπερήφανον διὰ τὴν μορφὴν της, καὶ δὲν ἐπόθησα αὐτὴν. Εἶδον τὸ ἐρῶδες τῆς δειλῆς ἐρώσεως, καὶ δὲν ἐστέναξα... Ἐλεγον δὲ κατ' ἐμαυτὸν: Καρδιά ὀρειχαλκίνη, δὲν ὑπάρχει ὠραιότης δυναμένη νὰ σὲ συκινήσῃ;... Ἄλλ' εἰκὼν τις περικαλλεστὴ ἐτάρασσετὸ πνεῦ-

μά μου... καὶ δὲν εἶχον λάβῃ αὐτὴν ἀπὸ τῶν θνητῶν μορφῶν... Ἰσως ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν μου ὅτε ἡ ψυχὴ, ἀνακουφισθεῖσα ἐκ τῆς ἀναπαύσεως, ἐπανήρχετο εἰς τὰς λειτουργίας τῆς ζωῆς καὶ τὰ ὄνειρα αὐτῆς ἦσαν παιδρά, ὡς τὰ ῥόδα τῆς αὐγῆς. Ἐπόθουν ἀγωνιωδῶς τὴν κόρην τῆς φαντασίας μου, καὶ συχνάκις ἐν τῇ παραφροσύνῃ τοῦ πάθους ἐλάλουν πρὸς αὐτὴν, λέγων: — Ὡ θεῖα μορφή, ὑπάρχεις ἄρα γε πράγματι; Ὡ! μὴ ἐξαφανισθῆς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων μου μετὰ τῆς πρώτης ἀκτίδος τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Χάριν σοῦ θὰ ἠρνούμην τὸ φῶς του. Ἐλθέ, θεῖον ὄν, ὅ,τι ἂν ἦσαι, ἡ πνεῦμα ἐναέριον ἢ πνεῦμα καταχθόνιον, ἡ ἄγγελος, ἡ δαίμων: ἐλθέ, νὰ παιδρύνῃς τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, καὶ τότε ὁ Ρογήρος θὰ στενάξῃ ἐξ ἔρωτος... Ἰόλη... ἡμέραν τινα σὲ εἶδον... Ἄγγελε τοῦ οὐρανοῦ!... ἡ μορφή σου ὠμοιάζε πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς φαντασίας μου.

— Ρογήρε, εἶπεν ἡ Ἰόλη, ἀνεγερθεῖσα ἐν μεγαλοπρεπείᾳ, τοιοῦτοι εἶναι οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους εἰς πιστὸς ὑπηρετῆς πρέπει νὰ λέγῃ εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ κυρίου του; Ἀρμόζει εἰς τὴν ἐγγόνην τῆς αὐτοκράτειρας Κωνσταντίας νὰ ἀκούῃ αὐτοῦ;

— Ἄγνοῶ, ὦ ἡγεμονίς, ἂν εἰς ὑμᾶς ἀρμόζει νὰ τοὺς ἀκούετε; ἀλλὰ γινώσκω καλῶς ὅτι διέπραξα ἔγκλημα, λαλήσας τοιοῦτρόπως.

— Σὰς συγχωρῶ... ζήσατε... τοποθετήσατε τὸν ἔρωτά σας εἰς εὐτυχεστέραν νεάνιδα... δυναμένην ν' ἀνταποκριθῆ εἰς αὐτόν... Λησμονήσατέ με.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ κύριος Φρουασὺ πλησιάσας τὸν ἐξαδελφόν του τῷ εἶπε μετ' ὕψους ἐκπληκτικοῦ, ἐν ᾧ ἐνουπῆρχε καὶ ποιά τις θλίψις:

— Μοῦ ἀρνεῖσαι λοιπὸν τὴν χάριν αὐτὴν;

Οἱ λόγοι οὗτοι, καὶ ἰδίως ὁ τόνος δι' οὗ προεφέρθησαν, ἐξήγαγον τὸν Λύσανδρον ἐκ τοῦ ληθάργου του. Ἐτεῖνε πρὸς τὸν κόμητα τὴν χεῖρά του καὶ τῷ εἶπε.

— Ν' ἀρνήθῃ εἰς σὲ τὴν μικρὰν αὐτὴν ἐκδούλευσιν! καὶ διὰ ποῖον μ' ἐκλαμβάνεις; Ἄλλὰ δὲν δύνασαι νὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ μεμψιμοιρῶ διὰ τὴν κατάστασιν αὐτὴν. Διατί, διάβολε, δὲν ἐκοιμάσο ἀντὶ νὰ μεταβῆς...

— Εἰς τὴν Λέσχην, ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ κόμης προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ.

— Λοιπὸν καμμία ἐλπίς συμφιλίωσης δὲν ὑπάρχει;

— Καμμία... ἡ ὕβρις ἦτο σπουδαιοτάτη.

Ὁ Λύσανδρος, πρᾶγμα παράδοξον, ἐφαίνετο πολὺ συγκεκινημένος. Δὲν ἐφρόντιζε πλέον νὰ καθῆσθαι, τὸν ἀντιὸν μάλιστα, ἐβάδιζε τεταραγμένος ἐπὶ τέλους ἔστη καὶ στενάξας,

— Πηγαίνω εἰς συνάντησιν τοῦ συνηταγματάρχου, εἶπεν.

Εἶτα δὲ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἐξαδελφόν του, τῷ ἀπηύθυνε μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος διαφόρους ἐρωτήσεις περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν ὄπλων, καὶ διαφόρων ἄλλων πραγμάτων, ἅτινα ἔχουσι μεγίστην σπουδαιότητα εἰς παρομοίας περιστάσεις. Πληροφορηθεὶς δ' ἀκριβῶς περὶ πάντων, ἀπεχαιρέτισε τὸν κόμητα, καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ βήματος τόσῳ σταθεροῦ, ὥστε ὁ κύριος Φρουασὺ λίαν ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν μεταμόρφωσιν, ὡς πρὸς τοὺς τρόπους τοῦ ἐξαδέλφου του.

— Ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Λύσανδρος, ὅστις ἀναχωρῶν ἐστράφη, εἶδες ποτὲ μηχανὰς ἐφθαρμένας; Αὐτὰς μόνον ὁ διάβολος εἰμπορεῖ νὰ τὰς κινήσῃ. Ἐν τούτοις, τὰς ἐπιδιορθῶνουν τόσῳ καλῶς, ὥστε ἀμέσως κινοῦνται καὶ ἐνεργοῦσι καὶ αὐταὶ ὡς αἱ λοιπαὶ. Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ κάμωσι καὶ καταχρησθῶν, διότι τότε θὰ σταματήσουν καὶ δὲν θὰ κινοῦνται πλέον. Ὁμοιάζω κ' ἐγὼ μὲ τὰς μηχανὰς αὐτάς. Εἶμαι καθ' ὅλα ἔτοιμος, εἶμαι ἴσως ἱκανὸς νὰ διατρέξω μακρὰ διαστήματα, ἀλλὰ δι' ὄνομα Θεοῦ, μὴ μὲ σταματήσῃ, δὲν θὰ ἠμπορέσω τότε νὰ προχωρήσω οὔτε ἐν βῆμα.

— Εἶμαι πολὺ εὐγνώμων, φίλε μου, διὰ τὴν καλὴν σου διάθεσιν, τῷ εἶπεν ὁ κόμης θλιβὼν τὴν χεῖρά του.

— Εἶνε φυσικώτατον, εἶπεν ὁ Λύσανδρος, ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ μὴν ἔχῃ ποδάρι, ὄχι ὅμως καὶ καρδιά.

Ἐξῆλθε, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ καλλωπισθῇ καὶ πῶς, διότι εὐρίσκετο ἐν μεγίστῃ ἀταξίᾳ, ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἄλλ' ἐκεῖ νέα ἐκπληξίς τὸν ἀνέμενε. Ἡ κυρία Φρουασὺ, πελιδνὴ, τεταραγμένη, ἔσπευσε πρὸς συνάντησίν του, ἅμα τὸν εἶδε, λέγουσα ὅτι ἔχει ἀνάγκην νὰ τῷ ὀμιλήσῃ.

Ὁ Λύσανδρος ἠννόησε πάραυτα τὴν ἐπικίνδυνον θέσιν του. Ἡ κόμησα θὰ ὑπεπετεύθη βεβαίως τὰ διατρέχοντα, συνέπεια τῶν ὁποίων θὰ ἐλάμβανε χώραν συνήθης σκηνὴ, ἀναπόφευκτος εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Ὁ Λύσανδρος, προσποιούμενος ἡρεμίαν, προσεπάθει ν' ἀποφύγῃ τὴν σκηνὴν ταύτην.

— Καλημέρα, ἀγαπητὴ μου ἐξαδέλφη, πῶς ἔχει ἡ ὑγεία σας;

— Εἶμαι πολὺ ἀνήσυχος! ἀπεκρίθη ἐκείνη.

— Ἀνήσυχος! δὲν ἔχετε δίκαιον, δὲν πρέπει ποτὲ ν' ἀνησυχῆτε.

— Ἀπὸ ὑμᾶς ἐξαρτᾶται νὰ ἀπομακρύνετε τὴν ἀνησυχίαν μου, ἐὰν αὕτη εἶνε φαντασιώδης.

Ὁ Λύσανδρος ἐσκέπτετο, ὅτι ἐπλησίαζεν ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν θὰ ἐξερῆγνυτο ἡ καταίγις, καὶ ἵνα προφυλαχθῇ, προσεποιήθη ὅτι ἀνάγκη ἐπέιγουσα ἐπέβαλλεν αὐτῷ νὰ ἐξέλθῃ. Ἄλλ' ἡ κόμησα, λα-

βοῦσα αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν ἐκράτει, καὶ τὸν ὑπερέου νὰ τὴν ἀκούσῃ.

— Τί τρέχει; τὸν ἠρώτησεν. Ὁ σύζυγός μου ἐξήλθε χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐπέστρεψε πολὺ ἄργα, καὶ δὲν ἐκοιμήθη τὸ ἔμαθα αὐτὸ ἀπὸ τὸν θαλαμηπόλον του.

— Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον μὲ ἐξύπνησε τόσον βραχύως, διανοήθη ὁ Λύσανδρος.

— Κατόπιν, προσέθεσεν ἡ Ἐμμα, παρετήρουν ἐκ τοῦ δωματίου μου τὸν σύζυγόν μου, ὁ ὁποῖος ὄλην σχεδὸν τὴν νύκτα περιεπάτει εἰς τὸ δωματίον του.

— Ἀλλὰ τότε δὲν ἐκοιμάσθε καὶ ὑμεῖς! παρετήρησεν ὁ Λύσανδρος.

— Ὅχι! ἀπεκρίθη ἡ κόμησα. Σήμερον δὲ τὸ πρῶτ' πρατηρῶ ἐνταῦθα ἀσυνήθη κίνησιν. ἀφ' οὗ καὶ ὑμεῖς εὐρίσκεσθε ἐπὶ ποδὸς ἀπὸ τὰς ἐννέα. Αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου φυσικόν.

— Βεβαίως ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ Λύσανδρος στεναζών.

— Τότε ἐξηγήσατέ μου . . .

— Ἐξαδέλφη, σὰς ζητῶ τὴν ἀδειαν νὰ μὴ σὰς ἐξηγήσω τίποτε, αἱ ἐξηγήσεις δὲν διασαφίζουν τίποτε ἀπολύτως· εἶνε ἀπώλεια χρόνου.

Ἡθέλησε ν' ἀποσυρθῆ, ἀλλ' ἡ Ἐμμα δὲν ἠνόησε νὰ τὸν ἀφήσῃ.

— Σὰς ὁμολογῶ, τῷ εἶπε μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι ἐστηριζόμεν περισσότερον εἰς τὴν φιλίαν σας.

— Ἐξαδέλφη μου, ἐπανάλαβεν ὁ Λύσανδρος, σὰς παρακαλῶ, μὴ μὲ κάμνετε νὰ συγκινοῦμαι, γνωρίζετε πόσον εὐαίσθητος εἶμαι, καὶ ὁ ἱατρὸς μοι ἀπηγόρευσε καὶ τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν· δὲν ἐπιθυμεῖτε βεβαίως νὰ μοῦ προξενήσετε κακόν, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ἐπιθυμῶ, εἶπε διὰ σταθερᾶς φωνῆς ἡ κόμησα, ἐὰν δυστύχημα ἀπειλῇ τὸν σύζυγόν μου, νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ τὸ ματαιώσωμεν.

— Ἀλλὰ σὰς βεβαίω . . .

— Κάτι ἐκτακτὸν συμβαίνει. Μὴ φοβῆσθε, εἰπέτε μοι τὴν ἀλήθειαν, θὰ τὴν ἀκούσω μετὰ θάρρους.

— Ναί, ναί, ἀφοῦ αἱ γυναῖκες τὰ μάθωσι, κατόπιν λιποθυμοῦσι τὰ γνωρίζω αὐτά, διανοήθη ὁ Λύσανδρος, δὲν εἶμαι τόσον μωρός.

— Λοιπὸν δὲν ἀπαντᾶτε;

— Ἀλλὰ, ἐξαδέλφε . . .

Ἔστη μὴ γνωρίζων τί νὰ εἶπῃ.

Ὁ κόμης, μείνας μόνος, ἔβριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ γραφείου του, καὶ παρετήρησε θήκην πολυκράτων, ἅτινα πρὸ πολλοῦ μὲν εὐρίσκοντο ἐκεῖ, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα οὐδέποτε μετεχειρίσθη. Τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι ἐὰν ὁ ἀντίπαλός του ἐκλέξῃ τὸ πολύκροτον, πιθανὸν νὰ τῷ ἐχρησιμεύουν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὰ μεταφέρῃ εἰς τὸ δωματίον τοῦ Λυσάνδρου, ἵνα οὗτος φυλάξῃ αὐτὰ μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς μονομαχίας, μὴ μένωσι δὲ εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἐγείρωσιν ὑπονοίας.

Καθ' ἦν στιγμὴν ἡ Ἐμμα ἐπίεζε διὰ τῶν ἐρωτήσεών της τὸν Λύσανδρον, ὁ κύριος Φρουασὺ εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωματίον

τοῦ ἐξαδέλφου του. Ἀφήκε τὴν θήκην μὲ τὰ πολύκροτα ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἐπειδὴ ἤκουσε θόρυβον ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ,

— Δὲν ἐξήλθεσ ἀκόμη, Λύσανδρε; ἠρώτησε.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος προχωρῶν μετὰ ζωηρότητος, καὶ λίαν εὐτυχῆς, διότι οὕτω ἀπηλλάσσετο τῆς κομῆσεως.

— Ἐὰν ἐκλέξουν τὸ πιστόλιον, ἐπανάλαβεν ὁ κόμης, ὅστις ἐνόμιζε τὸν ἐξαδέλφον του μόνον, σὲ παρακαλῶ νὰ ἐπιθεωρήσῃς αὐτά, τὰ ὁποῖα ἔχω εἰς τὸ τραπέζι, καὶ νὰ μοι εἶπῃς ἐὰν ἠμποροῦν νὰ χρησιμεύσουν.

Μόλις προέφερε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἡ κόμησα ἤγειρε τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας καὶ ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ κόμης.

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδυνήθη τὴν ἐλαχίστην χειρονομίαν νὰ κάμῃ οὐδεμίαν λέξιν νὰ προφέρῃ ἵστατο στηριζομένη ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ παρετήρει τὸν σύζυγόν της μετὰ μεγίστης ἀνησυχίας. Ἐκεῖνος, συνελθὼν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἦν παρήγαγεν ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις τῆς συζύγου του, παρετήρει αὐτὴν σιωπῶν καὶ μειδιῶν ἐνταυτῷ διὰ τρόπου λίαν παραδόξου. Ἐφάνετο ὅτι ἦτο καθ' ὅλα ἑτοιμος διὰ τὴν μέλλουσαν νὰ λάβῃ χώραν σκηνήν, καὶ περιέμενε. Ὁ Λύσανδρος, ἐπωφελοῦμενος τοῦ ἀπροόπτου τούτου συμβάντος ἀνεχώρησε.

Ἡ Ἐμμα, χωρὶς νὰ προχωρήσῃ οὐδὲ κατὰ ἓν βῆμα τῆς θέσεως ἐν ἣ εὐρίσκετο, ἐπανάκτησε τὸ θάρρος της καὶ

— Μονομαχεῖτε! εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ κόμης.

— Διατί μονομαχεῖτε;

— Δὲν μαντεύετε τὴν αἰτίαν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Φρουασὺ παρατηρῶν ἀσκαρδαμυκτὴ τὴν σύζυγόν του.

— Πῶς θέλετε νὰ τὴν μαντεύσω; ἀπήντησεν αὐτῇ.

— Δὲν ὑποπτεύετε τίποτε;

— Καθόλου.

— Ἀλήθεια; ἀπήντησεν ὁ κόμης μετ' εἰρωνικῶν τόνου.

Ἡ κόμησα ἔνευσεν ἀρνητικῶς.

— Δὲν μοῦ ἐκάματε λοιπὸν καμμίαν ἀδικίαν;

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω τὴν μονομαχίαν αὐτὴν! εἶπεν ἡ Ἐμμα χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ συζύγου της. Καὶ μετὰ τίνος μονομαχεῖτε;

— Μονομαχῶ μετὰ τοῦ κυρίου Ρίβες, ἐπανάλαβεν ὁ κόμης τονίζων ἐκάστην λέξιν.

Ἡ Ἐμμα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τι. Δυστυχία μεγαλειτέρα ἐκεῖνης, ἦν κατ' ἀρχὰς ἐφοβεῖτο, τὴν ἠπέλει· τὴν ἠσθάνετο ἐνστικτικῶς, ἀλλ' ἠδύναται νὰ ἐννοήσῃ πόθεν αὐτῇ προήρχετο. Παρετήρει τὸν σύζυγόν της μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἐφάνετο ζητῶσα παρ' αὐτοῦ ἐξηγήσεις διὰ τοὺς λόγους του. Ὁ κόμης προχωρῆσας ὀλίγα βήματα ἔστη ἀπέναντί της, καὶ τῇ εἶπε:

— Μάλιστα, μονομαχῶ μετὰ τοῦ κυρίου Ρίβες, τοῦ κυρίου Ρίβες . . . τοῦ ἐραστοῦ σας!

— Ἐραστῆς μου! ὁ κύριος Ρίβες ἐραστῆς μου! ἀνέκραξεν ἡ κόμησα· καὶ ἡ σταθερὰ φωνὴ της διεμαρτύρετο ἐντονώτατα κατὰ τῆς κατηγορίας ταύτης.

Ὁ κόμης τὴν παρετήρει διὰ βλέμματος, ὅπερ ἐσήμαινε: Ἀνωφελὴς ἡ προσποίησις. Ἐπειδὴ δὲ εἶδεν, ὅτι ἀντὶ νὰ νεύῃ κάτω, ἀπ' ἐναντίας ἔμενον ἀτάραχος, ὅπως τὴν φέρῃ εἰς ἀμηχανίαν ἀπεφάσισε νὰ τῇ ἐξηγήσῃ τὰ πάντα.

— Χθὲς, τῇ εἶπε διὰ φωνῆς τρεμούσης, ἦν μάτην προσεπάθει νὰ καταπραύνη, ὅταν ἐξήλθατε κρυφίως τοῦ μεγάρου, σὰς ἠκολούθησα. Εἰσήλθατε εἰς τὴν πόρδον Νειλλύ, ἐντὸς τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖ ὁ κύριος Ρίβες. Ἐλαβον τὸ θάρρος νὰ σὰς περιμένω εἰς τὴν θύραν περισσότερο τῆς ὥρας. Ἐδίσταζον ἐὰν τῶντι εἴσθε ὑμεῖς. Τέλος σὰς εἶδον ἐξερχομένην, δὲν ἠδυνάμην πλέον ν' ἀμφιβάλλω. Μετ' ὀλίγας ὥρας συνήτησα εἰς τὴν Λέσχην τὸν κύριον Ρίβες, καὶ εὐρὼν πρόφασιν ἐπιλονείκησα μαζύ του. Οἱ ἀδιαφοροὶ ἀδύνατον βεβαίως νὰ ἠννόησαν τὰ μυστικὰ αἰτία, ἀλλ' ἐκεῖνος τὰ ἠννόησεν!

— Ὅχι, ὄχι, ἀπατάσθε, δὲν τὰ ἠννόησεν οὔτε ἐκεῖνος! ἀνέκραξεν ἡ κόμησα μετὰ χαρᾶς.

Ἡ Ἐμμα ἠννόησε περί τινος ἐπρόκειτο. Ὁ κύριος Φρουασὺ ἐγένετο θύμα τῆς ζηλοτυπίας του, αὐτῇ δὲ θὰ ἐδικαιολόγει πρὸς τὸν σύζυγόν της τὴν διαγωγὴν αὐτῆς, καὶ οὕτω ἡ μονομαχία δὲν θὰ ἐλάμβανε χώραν. Ἀλλὰ καθ' ἦν στιγμὴν ἠρχίζε νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὰ πάντα, σκέψις ἄλλη τὴν ἠμπόδισε. Ὅπως ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά της ὤφειλε νὰ εἶπῃ πρὸς τὸν κόμητα τὰ περὶ τῆς Ἀλίκης, πρᾶγμα ὅπερ δὲν ἐτόλμα. Ἐσκέφθη τέλος, ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς τοῦ συζύγου της, ὅτι δὲν ἔπρεπε ποσῶς νὰ δισταζῇ, ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ δυσχεροῦς τούτου ἀντικειμένου, εἰς ἕκαστον βῆμα τοῦ ὁποῖου θὰ συνήντα φοβεροὺς κινδύνους.

— Φίλε μου, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς, ἐπλανήθητε, καὶ ἠδικήσατε μεγάλως τὸν κύριον Ρίβες. Μετ' αὐτοῦ δὲν ἔχω ἄλλας σχέσεις ἢ τὰς τυπικὰς τῆς ἐθιμοτυπίας. Οὐδέποτε μετέβην εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Πῶς ἐξηγεῖται λοιπὸν ἡ παρουσία σας εἰς τὴν οἰκίαν του τοιαύτην ὥραν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Φρουασὺ, ὃν ἤρχισε νὰ κλονίζῃ τοσαύτη σταθερότης.

— Ὁ κύριος Ρίβες, ἀπεκρίθη ἡ κόμησα, κατοικεῖ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς παρόδου Νειλλύ μέγαρον, ἀλλ' εἰς τὸ βάθος, καὶ πλησίον τοῦ κήπου, ὑπάρχει μικρὰ οἰκία, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖ ἓν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον πολλάκις συναντήσατε ἐδῶ· ἐκεῖ κατοικεῖ ἡ κυρία Ὠδρῦ.

— Ἡ κυρία Ὠδρῦ; ἐπανάλαβεν ὁ κόμης.

— Μάλιστα, ἡ κυρία Ὠδρῦ· εἶνε εὐκολον νὰ τὴν ἐνθυμηθῆτε.

— ὦ! σὰς πιστεύω, εἶπεν ὁ κόμης

μειδιῶν. Εὐρίσκω μάλιστα τὸ τέχνασμα αὐτὸ πολὺ ἐπιδέξιον.

Ἡ Ἐμμα ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ συζύγου της βλέμμα μεστὸν βαθείας θλίψεως, καὶ ἐσκέφθη πρὸς στιγμήν ν' ἀποφύγη πᾶσαν δικαιολόγησιν. ἄλλ' ἡ μέλλουσα νὰ λάβῃ χώραν μονομαχία τῇ ἐπέβαλλε καὶ τελευταίαν ἀπόπειραν.

— Ἀλλά, κύριε, μόλις γνωρίζω τὸν κύριον Ρίβες, δὲν τὸν εἶδον παρὰ τὴν στιγμήν μόνον, κατὰ τὴν ὁποίαν μοὶ τὸν ἐπαρουσιάσατε.

— Τότε, εἶπεν ὁ κόμης, διὰ ποῖον σκοπὸν μετέβητε εἰς τόσῳ προκεχωρημένην ὥραν εἰς τῆς κυρίας Ὠβρύ, ἡ ὁποία δὲν εἶνε τῆς κοινωνικῆς σας θέσεως, καὶ ἐπομένως φίλη σας ;

Ἡ Ἐμμα ἐδίστασεν ἄλλ' ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Ὁ ἐξάδελφός σας Λύσανδρος δὲν μὰς διηγῆθη χθὲς τὸ ἑσπέρας, ὅτι ὁ κύριος Ρίβες τὸν ἀφῆκε μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ συναντήσῃ μίαν νέαν, τὴν ὁποίαν ἠγάπα ;

— Πράγματι ! ἡ ταραχὴ σας, ἡ ἀγωνία σας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διηγῆσεως τοῦ Λυσάνδρου καὶ ἡ ἐσπευσμένη ἀναχώρησίς σας, προέδιδε ὅτι ἠθέλατε . . .

— Ἦθελα, ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα διακόπτουσα τὸν σύζυγόν της νὰ προειδοποιήσω τὴν νέαν διὰ τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος τὴν ἀπειλοῦσε, διότι ὅ,τι σεῖς δὲν γνωρίζετε, τὸ γνωρίζω ἐγώ. Ἀπὸ τὰς πρώτας ἀμέσως λέξεις τοῦ Λυσάνδρου ἠννόησα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μίαν ὄφρα, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ κυρία Ὠβρύ ἀνέλαβε χρεὴ μητρός. Ὁ κίνδυνος ἦτο πρόφανής. Μία στιγμή ἀγοπορίας ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ ὀλόκληρον μέλλον. Ἐτρεξα εἰς βοήθειαν μίαν δυστυχοῦς κόρης, τῆς ὁποίας ἡ ὑπόληψις καὶ ἡ τιμὴ ἠπειλοῦντο.

Ὁ κύριος Φρουασὺ ἐσιώπα. Εἶχεν ἐξαλειφθῆ τὸ θλιβερὸν μειδιάματός του. Δὲν παρετήρει πλέον τὴν Ἐμμαν διὰ τοῦ αὐτοῦ βλέμματος. Τὴν ἠρώτησεν ὁμοίως, διατί ἐνήργησε τόσον μυστηριωδῶς, ἐνῶ ὤφειλε νὰ τῷ γνωστοποιήσῃ τοὺς φόβους της, νὰ τῷ ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως μεταβῆ εἰς τῆς κυρίας Ὠβρύ, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ μάλιστα νὰ τὴν συνοδεύσῃ.

Ἡ Ἐμμα ἀπήντησεν, ὅτι, συνειθίζουσα νὰ ἐξέρχεται μόνη καὶ λησμονήσασα ὅτι ἡ ὥρα ἦτο προκεχωρημένη, ἐνόμισεν ὅπως περιττὸν νὰ τὸν προειδοποιήσῃ. Οὐχ ἦττον ὁμοίως ἡ τόσον ἀπροσδόκητος καὶ φοβερὰ διήγησις τὴν εἶχε τόσῳ ταραξεί, ὥστε δὲν ἤξευρε τί ἔπραττεν. Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν σύζυγόν της τὴν πεποίθησιν ἐκείνην, ἣν ἄλλοτε ἀκόπως τῷ ἐνέπνεε. Κατῶρθωσε μόνον νὰ τὸν πείσῃ νὰ μεταμεληθῇ διὰ τὴν πρὸς τὸν κύριον Ρίβες παραφορὰν του καὶ νὰ τῇ ὑποσχεθῇ, ὅτι θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν λυπηρὰν ταύτην ὑπόθεσιν.

Βεβαιωθεῖσα τότε καθυσάχασεν ἐπ' ὀλίγον καὶ ἀφῆκε τὸν σύζυγόν της. Εἰσήλθεν εἶτα εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπως σκεφθῇ περὶ τῶν προσφάτων ἐκείνων

γεγονότων, καὶ νὰ κλαύσῃ διὰ τὸ σφάλμα της, ὅπερ ἔμελλε τόσον λυπηρῶς νὰ ἐπιδράσῃ ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς της.

Γ

Ὁ κόμης ἀφ' ἑτέρου κατήλθεν εἰς τὸν κῆπον, ὅπως ἀναμείνῃ τὴν ἐπιστοφὴν τοῦ Λυσάνδρου, ὃν ἠθελε νὰ ἐπιφορτίσῃ διὰ δευτέρας ἀποστολῆς, εἰρηνικωτέρας τῆς πρώτης. Αἱ λεπτομέρειαι, αἱ ἔλαβε παρὰ τῆς συζύγου του, ἦσαν τοσοῦτον σαφεῖς, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ πλέον περὶ τῆς πλάνης του. Καὶ ἐν τούτοις, ἀντὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴν καρδίαν του ἀνακουφισθεῖσαν ἐκ τοῦ μεγάλου βάρους καὶ νὰ χαρῆ, ἀπ' ἐναντίας ὑπέφερον ἔτι περισσότερον. Ἐταράσσεται ὑπὸ μυρίων σκέψεων καὶ ὑπονοιῶν.

Μετ' ὀλίγον, κατάκοπος ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν συγκινήσεων καὶ τῆς ἀπυνίας τῆς παρελθούσης νυκτός, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπεκοιμήθη. Ὠνειρεύθη ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός. Σκότος βαθύ τὸν περιεκύκλου καὶ ἠμπόδιζεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ διακρίνῃ τὰ πλησιέστερα ἀντικείμενα. Αἴφνης καταιγίς ἐκρήγνυται : ἀστραπαί, διασχίζουσαι τὸν οὐρανόν, φωτίζουσι τὴν ζοφώδη γῆν : τὰ δένδρα, οἱ λόφοι, οἱ ἀγροὶ ἀνεφάνησαν καθαρῶς. Παρατηρεῖ πανταχοῦ ἐκστατικός, ἐγγίζει τὰ περὶ αὐτὸν ψηλαφητῆ, ἀλλὰ κεραυνός, ἐνσκήψας ἐπ' αὐτοῦ, τὸν κατακαίει.

Ὁ θόρυβος τῆς θύρας ἀνοιχθείσης ὑπὸ τοῦ ὑπρέτου, τὸν ἀφύπνισεν.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Φρουασὺ, ἐγειρόμενος ἀποτόμως.

— Παρατήρουν, ἐὰν ἡ κυρία κόμησσα εὐρίσκετο εἰς τὴν αἰθουσαν, ἀπεκρίθη ὁ ὑπρέτης.

— Τί τὴν θέλετε ;

— Ἐπιθυμῶ τις νὰ τῆς ὁμιλήσῃ διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

— Ποῖος ;

— Μία νέα, ὀνομαζομένη, ὡς λέγει, Ἀλίκη.

Ὁ κόμης ἀνετινάχθη τῆς θέσεώς του : τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουσε καὶ ἄλλοτε τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμήν, ἀλλ' εἶτα εἶπε πρὸς τὸν ὑπρέτην :

— Ἄς εἰσέλθῃ ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη, καὶ εἰδοποιήσῃ τὴν κυρίαν Φρουασὺ. Νομίζω ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὸν κῆπον.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ ὑπρέτης θὰ μετέβαινε πρὸς ἀνωφελῆ ἀναζήτησιν τῆς κομῆσεως — διότι ὁ κύριος Φρουασὺ ἐγνώριζεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὰ δωμάτιά της — ἤλιπε νὰ λάβῃ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον, ὅπως συνδιαλεχθῇ μετὰ τῆς νέας, ἣν ἡ τύχη τῷ ἀπέστειλεν. Ὑπὸ τὸ κράσος εἰσέτι τοῦ ὄνειρου, ὅπερ πρὸ μικροῦ εἶδε, προέβλεπεν ὅτι σὸβαρόν τι ἔμελλε νὰ συμβῇ. Τὸ σκότος θὰ διελύετο, ἡ ἀστραπὴ θὰ ἔλαμπε καὶ . . .

Ἡ θύρα ἠνεψύθη καὶ ἡ Ἀλίκη ἐνεφανίσθη.

Ὁ κόμης ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτῆς ἀνεσκήρτησε. Συνελθὼν, ἐπορεύθη πρὸς συνάντησιν τῆς νεανίδος, τὴν ὠδήγησε πλησίον ἀνακλίντρον, καὶ, παρακαλέσας αὐτὴν μετὰ χαριστάτου τρόπου νὰ καθήσῃ :

— Ἐστεῖλα νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν σύζυγόν μου, τῇ εἶπε : δὲν θὰ τὴν περιμένετε πολὺ. Ἡ ἐπίσκεψίς σας θὰ τῆς προξενήσῃ μεγίστην εὐχαρίστησιν. Πρὸ μικροῦ μοὶ ἔλεγε πόσον ἐνδιαφέρεται δι' ὑμᾶς.

— Πράγματι, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Ἀλίκη, ἥτις ἀνελάμβανε θάρρος, ὡς ἐκ τοῦ εὐπροσηγόρου ὕφους τοῦ κόμητος. Ἡ κυρία Φρουασὺ ἔδειξε πάντοτε δι' ἐμὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ εὕρῃ ἀνάρμοστον τὸ διάδημα, τὸ ὁποῖον ἐτόλμησα νὰ κάμω σήμερον.

— Ἡ σύζυγός μου σας γνωρίζει πρὸ πολλοῦ ;

— Ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας . . . ἤμην τότε μικρά . . . καὶ ἀπὸ τότε ἡ κυρία Φρουασὺ ἐφρόντιζε δι' ἐμὲ, καὶ μετὰ ἡγάπα τρυφερώτατα.

— Ἀληθῶς ; εἶπεν ὁ κόμης πλησιάζων ἔτι περισσότερον πρὸς τὴν Ἀλίκην.

— Μάλιστα, κύριε, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη, παρατηρήσασα πόσον ἐνδιαφέρον ἐδείκνυεν ὁ κύριος Φρουασὺ, καὶ ἀργότερα, ὅταν ἐμεγάλωσα ὀλίγον, ἐὰν ἤξεύρατε μετὰ πόσης ἀγαθότητος ἐφέρετο πρὸς ἐμὲ ! Ἄ ! θὰ τῇ εὐγνωμονῶ πάντοτε δι' ὅσα μοὶ ἔκαμε, καὶ εἶμαι εὐτυχής, διότι παρουσιάζεται περίστασις νὰ εἴπω πόσον τὴν ἀγαπῶ, εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐπίσης τὴν ἀγαπᾷ.

[Ἐπεται συνέχεια].

***

Η ΕΙΚΩΝ

(Εἰκὼν).

Ἡ μεγαλοπρεπὴς αἰθουσα ἀπῆστραπτεν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον.

Οἱ προσκεκλημένοι ἤρχοντο ὀλονὲν καὶ μετὰ τοὺς τυπικοὺς χαιρετισμοὺς ἐλάμβανον θέσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ, συντρέχοντες εἰς τὸ γραφικὸν τῆς ἀπόψεως διὰ τοῦ πολυτελοῦς αὐτῶν κόσμου.

Οὐδέποτε σχεδὸν ἡ πόλις εἶδε φαιδρῶν γαμήλιον τελετὴν, τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Σταματιάδου. Ἐν τῇ εὐρείᾳ καὶ κομψῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ συνθηροῖσθαι πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐν τῇ πόλει ἀριστοκρατικὸν ἐπὶ πνεύματι καὶ ἐπὶ γένει, ὅπως παραστῆ εἰς τοὺς γάμους τῆς δευτέρας αὐτοῦ θυγατρὸς Εὐθαλίας. Ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἡ εὐγενὴς κ. Ξανθὴ περιέτρεχεν ἀενάως τὴν αἰθουσαν, παρέχουσα δαψιλῆς περιποιήσεις καὶ δεχομένη θερμὰ συγχαρητήρια

ἐκ μέρους τῶν παρεστώτων. Ἄφ' ἑτέρου ὁ κ. Σταματιάδης, ἀνὴρ ὑπερμεσῆλιξ, μὲ φυσιογνωμίαν σοβαρὰν καὶ περιφροντίν, ἴστατο ἐκεῖ, παρὰ τὸν διαδρομον, ὑποδεχόμενος διὰ μειδιάματος τοὺς συρρέοντας.

Μετ' ὀλίγον ἀντήχησαν ἤχοι φαιδροὶ μουσικῆς ἀγγέλλοντες τὴν ἀφιξίν τοῦ μνηστῆρος μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν συνοδίας. Κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ μυστηρίου ὄλων τὰ βλέμματα ἦσαν ἐστραμμένα ἐπὶ τοῦ νεαροῦ ζεύγους· μόνον ποῦ καὶ ποῦ ὀπτικά καὶ συμπαθείας ἀκτῖνες συνηντῶντο ἐν μέσῳ τοῦ κομποῦ κύκλου τῶν παρεστώτων...

Μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ μυστηρίου θόρυβος φαιδρὸς διεχύθη ἀνὰ τὴν αἴθουσαν καὶ εὐχαὶ πρὸς τοὺς νεονύμφους καὶ συγχαρητήριοι λόγοι πρὸς τὸν κ. Σταματιάδην καὶ θερμαὶ θλίψεις πρὸς τὴν κ. Ξανθὴν, ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς ὁποίας διέκρινε τις ἐν δάκρῳ λησμονηθέν...

Πέπρωται τὰ δάκρυα ν' ἀκολουθῶσι καὶ εἰς τὴν θλίψιν καὶ εἰς τὴν χαρὰν καὶ πανταχοῦ τοῦ ἀνθρώπου τὸν βίον!

* *

— Αἰ, Περικλῆ! κἀτι ἀφηρημένος εἶσαι ἀπόψε. Ἡῦρες τὴν περίστασι τόρα νὰ ρεμβᾷσης.

— Χωρὶς νὰ τὸ θέλω κι' ἐγώ, καυμένε Νίκο! ἔπесαν τὰ μάτια μου σ' αὐτὴν τὴν εἰκόνα καὶ ἐμελαγχόλησα.

Τῷ ὄντι, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ παρακείμενον τῆς αἰθούσης, εὔρον τὸν φίλον μου Περικλῆ καθήμενον ἐπὶ ἀνακλίντρου, σκεπτικὸν καὶ ἔχοντα τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ μίᾳ εἰκόνας ἀνητημένης ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τοίχου.

— Αἰ, καὶ σὰν εἶδες τὴν εἰκόνα τί με τοῦτο;

— Δὲν ἤξεύρεις, καυμένε, κι' ἔχεις δίκην· μοὶ εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῆ. Πρέπει νὰ ἤξερες τί παριστάνει αὐτὴ ἡ εἰκὼν, πρέπει νὰ σοῦ εἰπῶ τί ἦτο τὸ πρωτότυπον αὐτῆς, διὰ νὰ ἰδῆς ἂν ἔχω δίκαιον νὰ ρεμβάζω καὶ νὰ φιλοσοφῶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

Ἐκάθησα πλησίον του. Ἐν τῷ δωματίῳ, ἐν ᾧ εὕρισκόμεθα, οὐδεὶς ἄλλος ὑπῆρχε πλὴν τριῶν ὑπερηλίκων, οἵτινες ἦλθον εἰς τὴν φαιδρὰν τελετὴν μόνον καὶ μόνον ὅπως συνοδεύσωσι τὰς οἰκογενεῖας των. Οἱ ἀπόστρατοι οὗτοι τῶν κοσμικῶν ἀπολαύσεων συνεζήτουν μεταξὺ των ἀδιαφοροῦντες καὶ κωφεύοντες εἰς τὸν πέριξ θόρυβον. Ἐκτὸς τοῦ δωματίου ἠκούοντο γέλωτες καὶ μουσικὴ καὶ ἐν γένει ἡ χαρακτηριστικὴ ἐκείνη φαιδρὰ καὶ χαρμόσυνος παραζάλη τοῦ γάμου.

— Αὐτὴ ἡ εἰκὼν ὅπου βλέπεις ἐκεῖ, μοὶ εἶπε καταβιάσας περισσότερον τὴν φωνὴν του, εἶνε τῆς καυμένης τῆς Κλεονίκης· ἐσὺ δὲν ἤξερες, γιατί λίγον καιρὸ ἔχεις ποῦ εἶσαι ἐδῶ. Εἶνε τόρα τρία χρόνια ποῦ πέθανε, κι' ἀκόμη δὲν ἠμπορῶ νὰ τὴν λησμονήσω! Τί κορίτσι ἦτον ἐκεῖνο! καρδιά, ἀγαθότητα, ἐξυπνάδα, ὡμορφιά,

ὄλα, ὄλα τὰ εἶχε ἡ καυμένη ἡ Κλεονίκη. Εἶνε καλὴ κι' αὐτὴ ποῦ στεφανώθηκε ἀπόψε· δὲν σοῦ λέω, εἶνε καλὴ καὶ ἡ Εὐθαλία, ἀλλὰ ἡ Κλεονίκη ἦταν ἓνα κορίτσι σπάνιον, πραγματικῶς! Ὅταν ἔμβαινε εἰς τὸ σπῆτι ἐνόμιζες, ὅτι ἐχαίροντο καὶ ἐγελοῦσαν ὄλα τὰ πράγματα. Ἡ μητέρα της, ἡ εὐγενὴς αὐτὴ κυρία, τὴν εἶχεν εἰς ἰδιαιτέραν συμπάθειαν· δὲν εἶδες πρὸ ὀλίγου ποῦ ἐγένετο ὁ γάμος πῶς ἐδάκρυσε; βάζω στοιχημα ὅτι θὰ θυμῆθηκε τὴν Κλεονίκην της...

— Ὁρατὰ! τὰ κορίτσια ἐτοιμάζονται νὰ χορέψουν μέσα καὶ σεῖς μοῦ ἐστρωθήκατε στῆς κουβέντες καὶ στὰ μυστικά.

Εἶπεν ἀποτόμως εἰσελθὼν ὁ Ἄνδρόνικος, συμπαθῆς, κομψὸς νέος, υἱὸς τοῦ κ. Σταματιάδου.

— Pardon, Ἄνδρόνικε, μία στιγμὴ ἐφθάσαμεν. Καὶ ἀνακαθίσας ὁ Περικλῆς ἐξηκολούθησε:

— Ποῦ νὰ ἤξευρεν ἡ καυμένη, ὅτι τώρα ποῦ ἐμεῖς μιλοῦμε δι' αὐτὴν, μετὴν ὀμιλίαν της ἐχάσαμεν ὄλην τὴν διάθεσιν, ποῦ νὰ ἤξευρεν ὅτι ὁ ἀδελφός της μὰς παρακινή νὰ χορέψουμε!... Ἄς εἶνε... Ἦταν, ποῦ λές, ἓνα κορίτσι σπάνιον ἡ Κλεονίκη· τώρα ὅπου ἐμβῆκα ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ἔπесαν τὰ μάτια μου κατὰ τύχην ἀπάνου στὴν εἰκόνα της καὶ ἀμέσως ἐμελαγχόλησα· ἐθυμῆθηκα ἀμέσως τὰ παλαιὰ χρόνια ὅπου μιλούσαμε μαζύ τὴν ἔκανα νὰ θυμῶνῃ καμμιὰ φορά· γιατί ἦταν καὶ πεισματάρια κομμάτι ἡ καυμένη ἡ Κλεονίκη...

— Κύριε Νίκο, κύριε Περικλῆ, ἠκούσθη ἔξωθεν ζωηρὰ γυναικεία φωνή. Ἠγέρθημεν. Ὁ Περικλῆς, νέος μὲ παρατηρητικότητά πολλήν καὶ μετὰ ποιητικὰς ἐξάψεις ἐνίοτε, μὲ ἀνεχαίτισε πρὸς στιγμὴν καί, καταβιάσας ἐπὶ μᾶλλον τὴν φωνὴν του:

— Ἐκεῖ ποῦ ἐρέμβάζα, μοῦ εἶπε, μαζύ με τὰς πολλὰς ἀναμνήσεις μοῦ ἦλθε καὶ μία ἄλλη ἰδέα, ἡ ὁποία ὁμολογῶ ὅτι εἶνε κομμάτι ποιητικὴ. Βλέπεις τὴν καυμένη τὴν Κλεονίκη ποῦ χαμογεῶ;

Τῷ ὄντι, μειδιάμα ἀγγελικόν, λίαν ἐνέντεχνως ἀπεικονισθὲν ὑπὸ τοῦ ζωγράφου, διέστειλε τὰ χεῖλη τῆς γλυκείας παρθένου.

— Ποῦ σοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει κανεὶς ν' ἀποδώσῃ τὸ χαμόγελο αὐτό; Εἶνε χαμόγελο εὐχαριστήσεως μὲ τὸ ὅποιον τρόπον τινὰ συμμετέχει εἰς τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς της, ἢ εἶνε πικρὸ χαμόγελο, μὲ τὸ ὅποιον εἰρωνεύεται τὴν ματαιότητά των ἀνθρωπίνων;...

* *

Ἐκλήθημεν καὶ ἐκ τρίτου καὶ εἰσήλθομεν εἰς τὴν δίνην τῶν γελώτων καὶ τῆς μουσικῆς καὶ ἐν γένει τῆς χαρακτηριστικῆς ἐκείνης φαιδρᾶς καὶ χαρμόσυνου παραζάλης τοῦ γάμου...

I. IByKos

Οἱ κκ. συνδρομηταὶ ἡμῶν: Ἰάκωβος Βαρούτης καὶ Κωνστ. Χαμολιὸς (Ἀλεξάνδρειαν)—Ἰωάν. Δεδίκας (Ζαχαζίκ)—Νικ. Κωνσταντινίδης (Σμῆριν-ἐλ-Κόμ)—Ἰπποκράτης Καλλιγᾶς καὶ Γεώρ. Κωνσταντίνου (Κάφρ-ἐλ-Ζαζιάτ)—Μιχαὴλ Βαλασαμίδης καὶ Ἐμ. Φουντουλάκης (Κάιρον)—Ἡσακλῆς Χατζηνηκολῆς (Ζίφταν)—Στυλιανὸς Συνολάκης (Bireh) καὶ Κων. Καλέζης (Σαμανούδ) δύνανται, ἐν ἐλλείψει ἄλλου μέσου, ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσῶμων τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτζάνη, Βιβλιοπωλεῖον «Ἀπολλων», οἱ δ' ἐν Σμύρῃ κ. κ. Ἡλ. Φαφαλέν, Δημήτριος Καραῆς καὶ Ν. Τερτιρόπουλος δύνανται νὰ πληρώσωσι καὶ λάβωσι τὰς οἰκείας ἀποδείξεις τὸν παρὰ τοῖς κκ. Λαουταρίδῃ καὶ Τάξῃ.—κυρία Χρυσάνθη Σφαῖλλον καὶ κκ. Ἰω. Κ. Στεφάνου, Ἄντ. Βιδάλην, καὶ Ἰω. Μπίτσην. Συνδρομαὶ ἡμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—κ. Δ. Κ. Μωραϊτόπουλον, Ἰακὰ τοῦ κ. Κων. Ν. Κολογιάννη, ἐλήφθησαν φρ. χρ. 30. ἀντίμιμον συνδρομῆς; Ἐ' καὶ ΣΤ' ἔτους. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐλλείποντα φύλλα ἀπεστάλησαν.—κ. Ἄνδρ. Δ. Σπηλιᾶδην καὶ Γεώρ. Γιαννέντσον. Ἀπεστάλησαν.—κυρία Ἐλένην Γ. Ἀκριβοῦ. Τὰ «Ἐκλεκτὰ» θὰ λαμβάνετε ἐν Αἰδηψῷ.—κ. Ἰ. Β. Κ. Πάτρας Ἰδοῦ ετην, ἐπὶ τέλους!—κ. Π. Χριστοδούλου. Ἐλήφθη ὑπὸ σημείωσιν ἡ νέα σας διεύθυνσις. Ἄγγελοι ἀπεστάλησαν.—κ. Λαουταρίδην καὶ Τάξην Ὡς παρατηρεῖτε, παρακαλοῦμεν τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν» νὰ πληρώσωσι τὰς συνδρομὰς των πρὸς Ὑμᾶς. Πιστεύομεν ὅτι δὲν θ' ἀρνηθῶσι.—κ. Δημ. Μοτχοβάκη. Ἐλήφθη φορτωτικὴ χρηματοδέματα. Εὐχαριστοῦμεν.—κ. Β. Κουλουμπῆν. Φύλλα ἀπὸ τοῦ ἀρ. 452 ἀπεστάλησαν

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων Πωλοῦνται τὰ ἔσση βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιθυμοῦντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Ἀπαντα Ἰωάννου Ζαμπελίου», τόμοι 2 ἐξ 900 περίπου σελίδων..... Δρ. 8 (9)
- «Ἀπαντα Διονυσίου Σολωμοῦ»... Δρ. 2,50 (3)
- » Βηλαρᾶ..... Δρ. 2 (2,20)
- «Ἡ Ἰύρα Ἀνδρέου Κάλθου» καὶ ἀνέκδοτος ὕμνος ὑπὸ Α. Μαρτελάου..... Δρ. 1,20 (1,40)
- «Βίος τοῦ Μωάμεθ», μετὰ παραρτήματος περὶ Ἰσλαμικῆς θρησκείας ὑπὸ Οὐασιγκτῶνος Ἰρβινγος..... Δρ. 2 (2,20)
- «Βίος τῶν Διαδόχων τοῦ Μωάμεθ» ὑπὸ Οὐασιγκτῶνος Ἰρβινγος..... Δρ. 2 (2,20)
- «Τὰ Ἰουδαϊκὰ» ἦτοι ἀνατροπὴ τῆς θρησκείας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἔθμων αὐτῶν, μετ' ἀποδείξεων ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς..... Δρ. 2 (2,20)
- Ποήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου Δρ. 3. (3,20)
- «Χρυσόδετα.....» 4
- «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
- «Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐαβιὲ Μαρμιέ, στυφθῆσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 [1,70]
- «Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειῶδου..... 2 (2,20)
- «Ὁ Διαβολὸς — Σίμων, μυθιστορία Ponson-De-Terrail..... Δρ. 1,50 (1,70)
- «Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοᾶρ..... Δρ. 1,50 (1,70)
- «Ζιλ Βλά» μυθιστόρημα..... Δρ. 5 (6)
- «Οἱ Ἁγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο: Πανίνης», μυθιστόρημα θραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]
- «Ἡ Αὐτὸ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπᾶν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]
- «Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
- «Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane..... Δρ. 4 (4,20)
- «Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνομος μήτηρ» (τόμος 2, σελ. 750) μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)